

Tisztújítás a Szolnoki helyi csoportnál

Az OEE Szolnoki helyi csoportja 2008. március 11-én 15 órakor tartotta tisztújító közgyűlését.

A rendezvény apropójául az szolgált, hogy két meghatározó tisztségviselő nem tudta tovább vállalni tisztségét.

Egyikjük, *Bagaméri Gáspár* titkár kollegánk, tagtársunk, barátunk, akinek életében az elmúlt évben olyan változások történtek, amelyek miatt nem tudja vállalni, hogy, mind a tagság, mind a saját elvárásainak megfelelően lássa el feladatát.

Másikjük, *Horgosi Zsolt* elnök munkahelyváltás miatt nem tudja ellátni az elnöki feladatokat, mivel 2008. január 01. napjától a Magyar Nemzeti Vagyon-

kezelő Zrt. Erdőgazdasági Ügyvezető igazgatói pozícióját látja el.

A közgyűlés levezető elnökének felkért *Borzási Béla* tagtársunk vezetésével megkezdődött a közgyűlés. A jelölt-állító bizottság elnöke *Ficzere András* tagtársunk ismertette az elmúlt időszakban végzett munkájukat és jelentette, hogy mindkét posztra 1-1 jelölés érkezett. Titkárnak: Horváth Attilát, a NEFAG Zrt. Szolnoki Erdészetiének erdőművelési ágazatvezetőjét,

elnöknek: *Tóth Zsoltot*, a NEFAG Zrt. főmérnökét jelölték.

A jelenlévők mindkét jelölt személyét elfogadták, majd a szavazás során egy-

hangúlag 2 tartózkodás mellett megszávták a jelölteket a Szolnoki Helyi Csoport titkárnak, illetve elnökének.

Tóth Zsolt, a frissen megválasztott elnök kért szót, hogy megtarthassa „szűz-beszédét”.

Megköszönte az előző elnök és titkár eddigi áldozatos munkáját, majd ígérete tett, hogy az elődök nyomdokain haladva, az ő tapasztalataikra alapozva teszi dolgát. Kérte, hogy a tagság a szervezett programokon, minél aktívabban vegyen részt, ezzel is segítse az elnökség dolgát, a közös ügy érdekében.

Tóth Zsolt
elnök

Dr. Kollwentz Ödön (1912 – 2008)

A szomorú hír futótűzként terjedt Pécssett, hogy dr. Kollwentz Ödön Bedő Albert díjas, rubindiplomás erdőmérnök, az erdészeti tudományok kandidátusa, vasdiplomás jogász áldásos életének 96. évében,

Isten akaratában megnyugodva, a betegek szentségével megerősítve 2008. január 24-én hazatért Teremtőjéhez. Életét a töretlen hit és szeretet, a példamutató jóság, az erdő szeretete és tisztelete kísérte végig. Pécssett a központi temetőben helyezték örök nyugalomra felesége hamvai mellé. A Szent Mihály kápolnában tartott engesztelő szentmisén József pálos atya vigasztaló szavaival felidézte életútját, különösen kiemelve példás családi életét. Erős hitét mindvégig megőrizte és gyermekeit is ebben a szellemben nevelte, függetlenül a különböző időszakok torz elvárásaitól. Sok beosztásban dolgozott az üzemi életben és az oktatásban is. A napi munka mellett tudományos munkára, kutatásra, cikkek, tanulmányok írására is maradt ideje. Kedvesen emlékezett meg a hű társáról, a feleségéről, aki a háttérben állt és biztosította a feltételeket férje és a család boldogulásához. A hű társ – aki erdőmérnök leánya volt – mindig tudta, hogy mikor mit kell tenni. József atya sajnálta, hogy csak az egyházi otthonban ismerhette meg Dönci bácsit, aki a huszadik századból kilenc, a huszonegyedikből pedig csaknem egy évtizednyi időt kapott a Mindenhatótól és kivételes tehetsége mellé kedves természetet, nagy teherbírást, jó egészséget dolgozó, szorgalmas életéhez.

A sírnál dr. Pethő József, az OEE elnöke búcsúztatta. Halálával szakmánk egyik nagy tudású polihisztorát – ha nem az utolsót – veszítettük el, aki a két világháború közti időket is jól ismerte, noha szolgálata nagyobbik része 1945 utánra esett. Szerény ember volt,

akiről példát vehet az utókor. Műszaki beosztásokban kezdte pályáját, üzemtervezett, földmérő és alföldfásító volt. Munka mellett beiratkozott a debreceni gróf Tisza István Tudományegyetemre, ahol jogi diplomát szerzett 1943-ban. Mint erdész-jogász a jogszabályok kiváló ismerője, magyarázója lett, aki a változásokat is naprakészen tudta. Üzemekben tevékenykedett Kárpátalján és a Mecsekben. Kiváló tanár volt, az ifjúság nevelését és oktatását lelkiismereti kérdésnek tekintette. Tanítványai hálával emlékeznek meg róla. Nem volt könnyű élete, a megpróbáltatásokat keresztényi alázattal tűrte. Nyugdíjazása után az ERTI kutatásaiba kapcsolódott be. Az erdeifenyő magvetéses felújítási kísérletek adatait feldolgozva, 1982-ben a sikeres védelem után kandidátusi fokozatot szerzett.

Nagyon örült, hogy 1995-ben egyesületi munkájáért Bedő Albert díjat kapott, különösen azért, mert nem a régi rendszerben érte ez a kitüntetés. Az OEE tiszteletbeli tagja.

Sírjánál a vadászkiirtósok a pécsi Egle Zoltán vadász és a szegedi Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskola diákjai voltak. Köszönet nekik és Halápi Nándor igazgató úrnak.

Temetésén a tiszteelői közül sokan megjelentek.

Beosztásait, munkásságát pontosan felsorolni nehéz lenne, oly sokoldalúan tevékenykedett. Legjobb, ha saját összeállítását, amelyet a Révai Nagy Lexikon számára készített, szó szerint idézzük:

„Kollwentz Ödön (1912. okt. 31. Debrecen): erdőmérnök. A József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Karán erdőmérnöki oklevelet (1935), a debreceni Tisza István Tudományegyetem Jogi Karán államtudományi doktori oklevelet szerzett (1943), a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemen doktorált (1973), a mezőgazdasági tudományok kandidátusa (1982).

– A Főhercegi Uradalom izabellaföldi erdőgondnokságának mérnöke (1935), a Debreceni Erdőgazdaság alföldfásító erdőmérnöke (1935-1939), a debreceni 12. sz. Földmérési Felügyelőség gyakornoka (1939-1940), a Bustyaházai Erdőgazg. Erdőrendezője (1940-

1942), a csontosói erdőhivatal vezetője (1942-1944), a perencesnyi erdészeti vasútüzem és farktár vezetője (1944), a Szombathelyi Erdőgazgatóság Keszthelyi Erdőfelügyelőségének munkatársa (1944), a II. vh.-ban frontszolgálatot teljesített, majd amerikai hadifogságban volt (1944-1946). A Pécsi Állami Erdőgazgatóság Birtokpolitikai Osztályának munkatársa (1946), az árpádtetői erdőgondnokság vezetője (1946-1949), az esztergomi erdészeti szak- és középiskola, az ásothalmi szakiskola, majd a debreceni erdészeti technikum igazgatója, tanára, illetve igazgató-helyettese (1949-1955), a Mecseki Állami Erdőgazdaság gépesítési előadója (1955-1957), termelési felügyelője (1957-1959), erdőművelési csoportvezetője (1959-1973), az Erdészeti Tud. Int. (ERTI) nyugdíjas tudományos tanácsadója (1973-tól).

– Erdészeti, gazdasági kérdésekkel, erdőműveléssel, erdészeti joggal foglalkozott. Kidolgozta az iparifa becsülésének méretcsoportos eljárását, a csemetekerti gépi iskolázást, az erdősítések helikopteres vegyszeres gyomlálását, a maggal történő fenyőerdősítést, az erők immateriális értékelését. Erdészettörténeti tevékenysége is jelentős.

– Az Országos Erdészeti Egyesület tagja (1935-től), az Erdőművelési és Erdészettörténeti Szakosztály tagja (1965-től). Az MTA Erdészeti Biz. tagja (1982-től).

– Bedő Albert-emlékérem (1993).

F.m.: Erdészeti műszaki ismeretek. Imrik Lászlóval, Teszársz Gézával (Bp., 1952; 2. kiad. 1953); Erdőhasználat. Tuskó Lászlóval, Farkas Imrével. (Bp., 1952; 2. kiad. 1953); Csemetekerti munkák, gépek. (Bp., 1969); Az erdősítés munkái, eszközei. (Bp., 1970); Fenyőerdősítés magvetéssel. (Kand. értekezés, Bp., 1982); Pécs szabadkirályi város erdeinek és az ott folytatott erdőgazdálkodásnak a története. (Bp., 1998); Ezer év erdészeti jogalkotásainak kritikai vizsgálata. (Erdészeti Lapok melléklet, 2000.)

E csodálatra méltó szakmai önéletrajz példaként szolgáljon nekünk és utódainknak.

Olvasva szinte kedves hangját is halljuk. Mi csak egy szomorú adattal egészíthetjük ki, amit előre nem tudhatott, hogy 2008. január 24-én fogja magához szólítani az Úr.